

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J.Č.**, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábr. L. Svobody 12/1222, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. července 2007, č.j. 100/2007-190-TAXI/2,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 9. července 2007, č.j. 100/2007-190-TAXI/2, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, k rukám JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí vydané Magistrátem hl. m. Prahy, odborem dopravy dne 12. ledna 2007, č.j. MHMP 215957/2006/DOP-T/Žk-1, kterým byla žalobci podle § 35 odst. 3 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“) z důvodu porušení § 21 odst. 12 písm. c) tohoto zákona uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč a stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě namítá, že rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxi, nabylo právní moci dne 5. dubna 2006. Žalobce hodlal využít možnost podat proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, a proto dne 11. dubna 2006 podal u Magistrátu hl. m. Prahy žádost o odložení výkonu rozhodnutí. Dne 3. května 2006

žalobce podal správní žalobu. K výzvě Městského soudu v Praze ze dne 24. května 2006 žalobce dne 12. června 2006 doplnil důvody pro přiznání odkladného účinku, soudem bylo o odkladném účinku rozhodnuto až s rozhodnutím o věci samé dne 20. října 2006. Žalobce má za to, že ve věci postupoval správně, tj. vyrozuměl správní orgán o podání správní žaloby se žádostí o přiznání odkladného účinku a současně požádal o odklad vykonatelnosti rozhodnutí. Žalobce odevzdal průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby dne 30. května 2006, tedy splnil svou povinnost dobrovolně. Navíc žalobce namítá, že správní řízení bylo zahájeno až oznámením ze dne 8. června 2006, doručeným dne 16. června 2006, tedy v době, kdy byl průkaz odevzdán a dle žalobce tak již neexistoval důvod pro vedení řízení.

Žalobce dále namítá, že k údajnému poškození cestujících na ceně jízdného (pro které bylo rozhodnuto o odebrání průkazu způsobilosti) mělo dojít použitím sazeb při účtování přepravy ve výši 90,- Kč nástupní sazba, jízdné za 1 kilometr 79,- Kč. Žalobce argumentoval názorem, že byl oprávněn cenu navýšit ve smyslu vyhlášky č. 580/1990 Sb., neboť se v daném případě jedná o zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší některými určenými podmínkami, čili je možno sjednat vyšší cenu o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídajících odlišným podmínkám. Žalobce odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 Ca 181/2006 ze dne 6. září 2007.

Žalobce tvrdí, že jednání správních orgánů je vůči němu šikanózní. Poukazuje na údajně nejednotnou praxi Magistrátu hl. m. Prahy, který ve většině případů řízení o uložení pokuty za pozdější odevzdání průkazu o způsobilosti řidiče nezahajuje. Dle názoru žalobce je spravedlivé nechat na uvážení správních orgánů, zda řízení o odebrání průkazu zahájí či nikoli, resp. zda pochybení dosahuje takové míry, aby byl provozovatel takto významně postihován. Uvádí, že správní orgány v jiných krajích pokuty v takové výši ukládají výjimečně a za zcela jiná pochybení a připojuje vyjádření dopravního úřadu Zlínského kraje, dopravního úřadu MÚ Mariánské lázně a dopravního úřadu MÚ Jablonec n. Nisou.

Žalobce dále namítá, že výše pokuty je nepřiměřená a není dostatečně odůvodněna. Nebylo prokázáno, že by žalobce svým jednáním způsobil vůbec nějakou škodu či že by poškodil pověst taxislužby. Nebylo zohledněno, že žalobce průkaz odevzdal bez jakékoli urgency, navíc správní orgán žádal a informoval o prodloužení lhůty k jejímu odevzdání. Žalobce tvrdí, že správní orgány posupovaly v rozporu se zásadami správního řízení, celé řízení se žalobci jeví jako motivované postihováním provozovatelů taxislužby účtujících za své služby částky vyšší než stanoví vyhlášky hl. m. Prahy. Žalobce opakuje svůj názor, že regulace cen v taxislužbě je neoprávněná a neústavní. Žalobce nesouhlasí ani s uloženou náhradou nákladů řízení, neboť je toho názoru, že řízení nevyvolal.

Žalobce uvádí, že je třeba při stanovení výše pokuty přihlídnout ke skutečnosti, že zákonné rozpětí se vztahuje nejen na fyzické osoby podnikající, resp. osoby samostatně výdělečně činné, ale i na velké obchodní společnosti. Není tedy možné striktně vycházet ze zákonného rozpětí, neboť by to v mnoha případech mohlo mít likvidační charakter. Žalobce namítá, že při stanovení výše pokuty nebylo přihlídnuto k jeho osobním, majetkovým a rodinným poměrům. Poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 3/02. Pokuta vyměřená žalobci dle něj představuje nepřiměřeně citelný zásah do života jeho i jeho rodiny i s ohledem na sankci odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Žalobce navrhuje, aby soud, pokud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, upustil od uložení sankce či ji zmírnil.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě shrnul skutkový stav a proběhlé řízení a dále pak zdůraznil, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, když průkaz způsobilosti řidiče taxislužby odevzdal se zpožděním 48 dnů po uplynutí zákonné sedmidenní lhůty. Žalobce si měl být vědom toho, že podání žádosti o odklad vykonatelnosti rozhodnutí mu nezakládá nárok na její kladné vyřízení, měl proto postupovat v souladu s právními předpisy a pravomocným rozhodnutím. Dnem nabytí právní moci se dle žalovaného stala žádost bezpředmětnou, neboť tímto dnem se průkaz stal ze zákona neplatným (§ 21 odst. 10 písm. b) zákona o silniční dopravě). K tvrzení žalobce, že Magistrát hl. m. Prahy v obdobných případech nezahájí správní řízení, žalovaný uvedl, že správní orgán nemá možnost uvážení, zda řízení zahájí, neboť má povinnost za zjištěné provinění pokutu uložit. Tvrzení o tom, že v jiných případech nebylo řízení zahájeno, nemění nic na tom, že vůči žalobci bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Pokud by správní úřad v obdobných případech nezahájil správní řízení, jednal by nezákonně, na toto řízení by to však nemělo vliv. Tvrzení žalobce vyznívá účelově, neboť na jeho podporu neuvedl žádný důkaz. Žalovaný připomíná, že pokuta byla stanovena na hranici jedné patnáctiny zákonného rozpětí. Pokuty vyměřené velkým společenstvem za obdobný správní delikt se v praxi podle okolností případu vyměřují i v násobku výše pokuty, jež byla udělena žalobci, výše pokuty byla tedy individualizovaná a přiměřená. Námitku o nepřiměřenosti pokuty žalovaný považuje za nedůvodnou, zákon o silniční dopravě nezná kritérium přiměřenosti majetkovým a sociálním poměrům pro moderaci pokuty. Žalobce jako provozovatel taxislužby je osobou odborně způsobilou, u níž se předpokládá znalost právních předpisů o taxislužbě a z ní vyplývajících povinností. Žalobce nese objektivní odpovědnost v případě jejich porušení. Žalovaný poukazuje na nerespektování právních předpisů ze strany žalobce, který neodevzdáním předmětného průkazu ohrozil zájem na řádném poskytování přepravních služeb taxislužbou. Práci řidiče taxislužby může vykonávat pouze osoba, která má průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, o čemž vypovídá platný průkaz, který má zajistit kvalitu poskytovaných přepravních služeb tím, že neumožní vykonávat tuto činnost osobám, které přestanou splňovat podmínku spolehlivosti. Dojde-li k závažnému provinění, rozhodne dopravní úřad o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče a právní moci tohoto rozhodnutí ztrácí řidič spolehlivost, což mu nadále brání vykonávat po stanovenou dobu činnost. Smyslem je zajistit, aby provozování taxislužby nebylo nadále ohroženo ze strany osoby, o níž se lze důvodně domnívat, že by nadále mohla porušovat zákonem chráněné zájmy a hodnoty. Žalobce tyto chráněné zájmy svým jednáním ohrozil, neboť se mu naskytla možnost nadále provozovat taxislužby, když měl v rozporu se zákonem po dobu 48 dnů k dispozici průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby.

Z obsahu spisového materiálu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné, skutečnosti:

Ve spisovém materiálu je založena kopie rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy ze dne 3. 2. 2006, č.j. MHMP-260590/2005/DOP-T/Žk-Roz, jímž dopravní úřad za naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě odebral průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu dvou let. Ve výroku tohoto rozhodnutí je uvedeno poučení, dle kterého je provozovatel taxislužby povinen odevzdat průkaz o způsobilosti dopravnímu úřadu nejpozději do sedmi dnů poté, co rozhodnutí nabude právní moci. Ve spisovém materiálu je dále založeno rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 31. 3. 2006, č.j. 64/2006-190-TAXI-2, kterým ministerstvo k odvolání žalobce předchozí rozhodnutí fakticky potvrdilo, resp. pouze formulačně upravilo výrok. Dle vyznačené doložky nabylo rozhodnutí právní moci dne 5. 4. 2006.

Ve spise je dále založena kopie přípisu žalobce ze dne 30. 5. 2006, který uvádí, že na základě dopisu ze dne 15. 5. 2006 odevzdává a v příloze zasílá průkaz způsobilosti č. 023893.

Ve spisovém materiálu je dále založeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci porušení zákona o silniční dopravě ze dne 8. června 2006.

Rozhodnutím ze dne 12. ledna 2007, č.j. MHMP 215957/2006/DOP-T/Žk-1, Magistrát hl. m. Prahy rozhodl, že žalobce porušil ustanovení § 21 odst. 12 písm. c) zákona o silniční dopravě tím, že neodevzdal průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby nejpozději do sedmi dnů ode dne 5. 4. 2006, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o jeho odebrání, a proto se mu dle § 35 odst. 3 písm. h) zákona o silniční dopravě ukládá pokuta ve výši 50.000,- Kč. Pod bodem II. výroku pak rozhodl, že žalobce porušil svou právní povinnost, a proto se mu ukládá povinnost nahradit náklady tohoto řízení částkou 1.000,- Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce si musel být povinnosti odevzdat průkaz vědom jako provozovatel autoslužby a ve výroku předmětného rozhodnutí byl o této povinnosti poučen, přesto však průkaz odevzdal 48 dní po zákonem stanovené lhůtě. Při stanovení výše pokuty přihlížel k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání, neboť šlo o úmyslné jednání a nerespektování právních předpisů, čímž žalobce podřívá důvěru v právní systém a kazí i profesní pověst provozovatelů taxislužby. Dále přihlédl k době trvání protiprávního jednání.

K odvolání žalobce o věci rozhodoval žalovaný, který rozhodnutím ze dne 9. 7. 2007, č.j. 100/2007-190-TAXI/2 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí shrnul dosavadní řízení a k podstatě věci uvedl, že neuznává námitku žalobce, dle které tento postupoval v souladu s právními předpisy. Účastník má zřejmě chybnou představu o účincích žádosti o odložení výkonu rozhodnutí. Odkaz na dobrou víru je nepatřičný. Bylo povinností žalobce uloženou povinnost v zákonné lhůtě splnit, protože tak však neučinil, dopustil se správního deliktu. Už nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 5.4.2006 způsobilo podle § 21 odst. 10 písm. c) zákona o silniční dopravě zánik platnosti průkazu o způsobilosti řidiče, v době podání žádosti již tedy byla bezpředmětná, neboť průkaz o způsobilosti řidiče již *de iure* neexistoval. Žalovaný upozornil, že pokud dopravce nesplní povinnost odevzdat již neplatný průkaz o způsobilosti řidiče, jde o nepřijatelnou situaci i z důvodu možného obcházení zákonných ustanovení o podmínkách pro provozování taxislužby. Neodevzdaný průkaz řidiči umožňuje mít ho nadále čelně vystavený ve vozidle a při pouhých vizuálních kontrolách ze strany policie nerušeně nabízet přepravní služby. Z tohoto důvodu lze jednání žalobce považovat za velmi závažné. Účastník řízení nemohl být v dobré víře ve správnost svého postupu, neboť se ve svých úvahách neopíral o žádné relevantní základ, ba právě naopak, neboť účastník měl k dispozici pravomocné rozhodnutí, které mu ukládalo povinnost, neměl doklad o kladném vyřízení žádosti o odklad výkonu rozhodnutí a neměl ani jistotu, že tato žádost může být kladně vyřízena. Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou ohledně nedostatečného odůvodnění výše pokuty, avšak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro účely vypořádání této námítky dále doplňuje. Žalovaný spatřuje závažnost protiprávního jednání v tom, že nerespektováním zákona o silniční dopravě, jakož i nerespektováním pravomocného rozhodnutí, došlo k porušení veřejného zájmu. Každá z podmínek, kterou stanoví zákon o silniční dopravě, sleduje naplnění veřejného zájmu při bezproblémovém výkonu taxislužby, což zahrnuje i potřebu zvýšené ochrany cestujících a zlepšení pověsti pražské taxislužby jak v ČR, tak v zahraničí. Nedodržení těchto podmínek je sankcionováno poměrně vysokými pokutami. V případě žalobce se v původním řízení jednalo o závažné porušení veřejného zájmu, neboť předražením jízdného porušil zájem na ochraně cestujících. Toto závažné porušení právních předpisů vyvolalo vznik druhotné povinnosti, tj. odevzdat průkaz o způsobilosti. Nesplnění

této druhotné povinnosti bylo důvodem uložení sankce. Dalším kritériem je doba protiprávního jednání a rozsah způsobené škody. Jednalo se o prodlení v trvání 48 dnů ode dne, kdy uplynula zákonná lhůta k odevzdání průkazu. Tuto dobu nelze považovat za zanedbatelnou, přestože žalobce průkaz nakonec odevzdal dobrovolně. K rozsahu způsobené škody správní orgán nepřihlížel, neboť účastník žádnou nezpůsobil. Námitku o nepřiměřenosti výše pokuty osobním poměrům žalobce žalovaný neshledal důvodnou, nebyla ani podložena žádným důkazem. Zákon takové kritérium nezná, žalovaný považuje výši uložené pokuty za individualizovanou a přiměřenou s ohledem na zákonná kritéria. Účastník může s příslušným útvarem odboru daní, poplatků a cen Magistrátu hl. m. Prahy jednat o úhradě ve splátkách.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, když se žalovaný k této věci k výzvě soudu nevyjádřil a má se tedy za to, že s takovýmto postupem souhlasí, a žalobce uvedl, že pokud soud bude mít za to, že osobní výslech žalobce je nadbytečný, souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Soud dospěl k závěru, že pro rozhodnutí o věci samé je dostatečným podkladem předložený spisový materiál, neboť skutkový stav mezi stranami není sporný a předmětem sporu tak zůstává právní posouzení věci. Provádět v dané věci důkaz výsledkem žalobce je proto nadbytečné a s ohledem na vyjádření žalobce tedy soud rozhodl bez nařízení ústního jednání.

Dle § 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě, v rozhodném znění: *„Kontrolní orgán je oprávněn zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na místě samém z důvodů poškození cestujícího na ceně jízdného.“*

Dle § 21 odst. 9 citovaného zákona: *„Dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistí, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti. Dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne dále o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby z důvodů podle odstavce 13; v tomto případě dopravní úřad průkaz o způsobilosti řidiče odebere na dobu dvou let.“*

Dle § 21 odst. 12 písm. c) citovaného zákona: *„Provozovatel taxislužby je povinen odevzdat průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby dopravnímu úřadu příslušnému podle odstavce 5 nejpozději do sedmi kalendářních dnů poté, co nabylo právní moci rozhodnutí dopravního úřadu o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby.“*

Dle § 35 odst. 3 písm. h) citovaného zákona: *„Dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 750 000 Kč dopravci, který poruší ustanovení § 21.“*

V daném věci je nesporné, že rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy ze dne 3. 2. 2006, č.j. MHMP-260590/2005/DOP-T/Žk-Roz, dopravní úřad žalobci za naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 21 odst. 13 písm. a) zákona o silniční dopravě odebral průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu dvou let. Rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 31. 3. 2006, č.j. 64/2006-190-TAXI-2, bylo toto rozhodnutí fakticky potvrzeno, resp. ministerstvo pouze formulačně upravilo výrok. Dle vyznačené doložky nabylo rozhodnutí právní moci dne 5. 4. 2006. Žalobce napadl toto

rozhodnutí žalobou, která byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu č.j. 5 Ca 112/2006-55 ze dne 20. října 2006. Pokud tedy žalobce namítá, že nedošlo k původnímu skutku (předražení jízdného), neboť byl oprávněn cenu navýšit atd., nejde již o námitky relevantní pro dané řízení. Tyto námitky žalobce mohl uplatnit v žalobě proti rozhodnutí ministerstva dopravy ze dne 31. 3. 2006, což také učinil. V daném řízení jde však již o otázku, o které bylo pravomocně rozhodnuto, tj. z hlediska posouzení skutečnosti, zda žalobce neporušil § 21 odst. 12 písm. c) zákona a odevzdal průkaz způsobilosti v zákonné lhůtě, již není možné posuzovat, zda rozhodnutí, které mu tuto povinnost uložilo, bylo vydáno v souladu se zákonem. Pouze na okraj pak soud dodává, že pokud žalobce odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 Ca 181/2006 a dodává, že v tomto „průlomovém“ rozsudku mu dal zdejší soud za pravdu pokud jde o otázku sjednání vyšší ceny o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech, jde o zcela mylný závěr. Zdejší soud v rozsudku č.j. 8 Ca 181/2006-41 ze dne 6. září 2007 pouze konstatoval, že správní orgán byl povinen se s jeho odvolací námitkou vypořádat a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušil. Věcně však soud předmětnou otázku neřešil.

Žalobci nelze dát za pravdu ani tehdy, pokud namítá, že ve věci postupoval správně, tj. vyrozuměl správní orgán o podání správní žaloby se žádostí o přiznání odkladného účinku a současně požádal o odklad vykonatelnosti rozhodnutí. Žalobce podle svého tvrzení požádal žalovaného o odložení vykonatelnosti rozhodnutí s tím, že hodlá podat správní žalobu a požádat o přiznání odkladného účinku. Žalovaný tuto skutečnost nezpochybňuje, byť příslušný doklad ve spisovém materiálu založen není. Nicméně z právního hlediska podání žádosti o odklad vykonatelnosti rozhodnutí nemá na účinky rozhodnutí žádný vliv, stejně jako podání správní žaloby (není-li žalobě přiznán odkladný účinek). Přestože tedy žalobce učinil tyto kroky, měl si být vědom toho, že samy o sobě nemění nic na jeho povinnosti odevzdat průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, která mu vyplynula z předmětného rozhodnutí. Tím, že tak neučinil v zákonné sedmidenní lhůtě, ale až dne 30. května 2006, porušil žalobce § 21 odst. 12 písm. c) zákona o silniční dopravě, čímž se dopustil správního deliktu dle § 35 odst. 3 písm. h) zákona.

Žalobce dále namítá, že správní řízení bylo zahájeno až oznámením ze dne 8. června 2006, doručeným dne 16. června 2006, tedy v době, kdy byl průkaz odevzdán a dle žalobce tak již neexistoval důvod pro vedení řízení. Ani tato námitka důvodná. Správní orgán zahájil správní řízení, neboť mu z jeho vlastní činnosti bylo známo, že se žalobce dopustil správního deliktu tím, že v zákonné lhůtě neodevzdal průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, tedy porušil § 21 odst. 12 písm. c) zákona o silniční dopravě.

Jako nedůvodnou posoudil soud i tu žalobní námitku, ve které žalobce namítá, že jednání žalovaného je vůči němu šikanózní, poukazuje na údajně nejednotnou praxi žalovaného správního orgánu a uvádí, že správní orgány v jiných krajích pokuty v takové výši neukládají. Každý spáchaný správní delikt je dle soudu třeba posuzovat individuálně a s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu je nutné stanovit i výši trestu. Současně však platí i zákaz libovůle a diskriminace, tj. ve shodných případech rozhodovat stejným způsobem. Žalobce se však omezil pouze na obecné tvrzení, žádný konkrétní případ jiné praxe žalovaného nedokládá. Stejně tak nemohou obstát ani žalobcem předkládaná vyjádření jiných správních orgánů, dokládající, že obdobné řízení nebylo v praxi určitého správního orgánu dosud zahájeno či pouze výjimečně, již jen z toho důvodu, že není možné srovnávat podmínky výkonu taxislužby v Mariánských lázních či Jablonci nad Nisou s hlavním městem Prahou (ať již z hlediska počtu provozovatelů taxislužby, intenzity porušování právních předpisů atd.).

V další žalobní námitce žalobce namítá, že výše pokuty je nepřiměřená a není dostatečně odůvodněna. Žalobce uvádí, že je třeba při stanovení výše pokuty přihlídnout ke skutečnosti, že zákonné rozpětí se vztahuje nejen na fyzické osoby podnikající, resp. osoby samostatně výdělečně činné, ale i na velké obchodní společnosti. Není tedy možné striktně vycházet ze zákonného rozpětí, neboť by to v mnoha případech mohlo mít likvidační charakter. Žalobce namítá, že při stanovení výše pokuty nebylo přihlídnuto k jeho osobním, majetkovým a rodinným poměrům. Poukazuje na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02. Pokuta vyměřená žalobci dle něj představuje nepřiměřeně citelný zásah do života jeho i jeho rodiny i s ohledem na sankci odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. Žalobce navrhuje, aby soud, pokud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, upustil od uložené sankce či ji zmírnil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí přihlédl v souladu s § 36 odst. 2 silničního zákona k závažnosti, významu a době protiprávního jednání a dále pak k rozsahu způsobené škody, přičemž tato kritéria poměrně podrobně analyzoval. K odvolací námitce žalobce, který namítal nepřiměřenost pokuty jeho majetkovým, osobním a rodinným poměrům, však nepřihlédl, když uvedl, že zákon o silniční dopravě taková kritéria jako rozhodná pro určení výše pokuty nezná.

Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku č.j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. dubna 2010: „Rozšířený senát přitom nepochybuje o tom, že zákon o silniční dopravě, stejně jako řada jiných zákonů, stanoví kritéria pro určení výše pokuty taxativně a přitom osobní a majetkové poměry pachatele mezi nimi neuvádí. Z požadavků, které klade na správní trestání ústavní pořádek, ovšem přistupuje k těmto základním kritériím ještě korektiv pro určení celkové výše pokuty, a to právě v podobě zákazu jejího likvidačního charakteru. Ústavně konformní postup při ukládání pokuty za jiný správní delikt podle zákona o silniční dopravě (případně podle jiných zákonů s obdobnou právní úpravou) tedy nespočívá v tom, že bude výčet kritérií, který je dle dikce zákona zcela zjevně taxativní, vyložen jako demonstrativní, ale právě v tom, že bude vedle těchto zákonných taxativních kritérií pro výši pokuty zohledněn i zmíněný ústavněprávní korektiv. Jiná možnost, tedy předkládání jednotlivých zákonů s tímto typem právní úpravy správními soudy Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy nepřipadá v úvahu, neboť se nejedná o ústavní nesoulad, který by byl odstranitelný jednoduchým zásahem negativního zákonodárce. Rozšířený senát navíc považuje za podstatné, že zmíněný požadavek vyplývá nejen z Listiny základních práv a svobod, ale také z Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Jak již tedy bylo řečeno, správní orgán musí v uvedeném rozsahu k osobním a majetkovým poměrům pachatele přihlídnout, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“

Aplikuje-li tedy zdejší soud vyslovený názor Nejvyššího správního soudu na danou věc, nelze dospět k jinému závěru, než že bylo povinností žalovaného k námitce žalobce o nepřiměřenosti výše pokuty jeho osobním, rodinným a majetkovým poměrům přihlídnout a posoudit, zda výše uložené pokuty nemohla pro žalobce představovat zásah takové intenzity, kdy by bylo možno hovořit o likvidačním charakteru uložené sankce. Soud tedy dal žalobci

v této žalobní námitce částečně za pravdu, když dospěl k závěru, že bylo povinností žalovaného se k odvolací námitce žalobce posouzením jeho osobních poměrů zabývat.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a plně úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Náklady řízení představují žalobce zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a dále náhradu nákladů právního zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) ve výši 2.100,- Kč a jeden související paušální poplatek ve výši 300,- Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. v částce 4.800,- Kč. Celkové náklady řízení žalobce tak představují částku 6.800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. října 2010

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie